

PROLÓGUS

OCULUS

Truth a tizenhetedik születésnapján vesztette el az életét. Jó, tulajdonképpen nem elvesztette, hanem *elvették* tőle. A szokásos módon, a rengengeteszer ismételt szavak szertartásos elhangzásával történt, a lány mégse tudott úgy tekinteni a dologra, mint valami örömteli eseményre.

– Mosolyogjon, kisasszony, fényképezik! – súgta a fülébe az orvos, aki fölé hajolt. A kezében véres pengéjű szikét tartott, amiről Truth nem tudta elszakítani tekintetét. Hanyatt feküdt egy orvosi székben a Bé Chuille Központ Nagytermében, hosszú, mogyoróbarna haja díszes fonatban a tarkója alá gyűrődött. Széles mosollyal mutatta meg fogait az újságírók kisujjköröm méretű drónlencséinek, amik az arca körül röpködtek zümmögve, a látványt továbbítva gazdájuk retinájára. Sötétkék szeme sarkában egy-egy könnycsepp született, és csillogó ösvényt húzva maga után végigsimogatta arca két oldalán.

Alig néhány méterre izgatottan pusmogó tömeg toporgott. Truth tudta, hogy ott állnak a szülei, akik éppen pezsgővel koccintanak örömmükben. Biztos velük van húga, Annie, és a kisöccse, Robbie. Ennél csak egy gondolatot talált elviselhetetlenebbnek: hogy valahol a nézőseregletben ácsorognak a legjobb barátai, az ikrek, Aoibheann és Bartholomew – és hogy az ő arcukon is elragadtatott érdeklődést láthatna, ha odanézne.

De nem nézhetett. A csillagboltozatos mennyezetet figyelte, és a lencsedrónokat, amik a feje fölött keringtek. Egy pillanatra elgondolkodott, miért van szükség arra, ami mindjárt vele is megtörténik. Hiszen

itt vannak a lencsék, nem lehetne valami hasonló megoldást találni a problémára?

Persze tudta, hogy a válasz nem.

Szúrást érzett a tarkójánál. Egyből érzéstelenítőt is kapott, a kellemetlenség máris múlni kezdett.

– Ennyi? – Hangja nem több suttogásnál, nem több az őszi levelekkel játszó szellőnél. – Már nem fog fájni?

Az orvos mogorván összevont szemöldökkel hajolt be a látóterébe.

– Ne cirkusozjon! – mormogta, ahogy bőrpántot húzott a lány nyakára, közvetlenül az álla alá. A pánt szorította Truth nyakát, érezte, hogy nehezen tud nyelni, de már nem mert szólni – főleg, amikor az orvos egy hasonló pántot rögzített a homlokán is. A lány moccanni sem tudott, az a vacak tépte a haját, szorította a tarkójába simuló kis fémkupolát, és a szeméből most már megállíthatatlanul patakzottak a könnyek.

Egészen addig a pillanatig, amíg az orvos fel nem állt mellőle, és azonnal féltucatnyi robotkar nem vette át a helyét. Truth akármerre nézett, mindenütt jegesen csillogó fémkarokat látott, végükön homályos eszközökkel – túl közel hajoltak ahhoz, hogy tisztán láthassa őket. A lány bármit megadott volna azért, hogy valaki szóljon hozzá, és nyugtassa meg. Valaki mondja, hogy nincs semmi baj, hogy minden a legnagyobb rendben. Sikoltani tudott volna. Csak ott lenne vele anyja, vagy Aoi, és fogják a kezét. Csak látná a mosolyukat.

De mindössze hidegen csillogó, vadul táncoló fém rovarlábakat látott.

– Most következik a pillanat, hölgyeim és uraim – hallotta az orvos izgatott hangját nem is túl messziről –, amikor Truth Dunn eléri élete célját, méghozzá épp azzal, hogy elveszíti legdrágább kincsét, a látását. Áldozata a lélek nemességéből fakad, és mint ajándékot, el kell fogadnunk tőle. Köszönjük, Truth!

– Köszönjük – hallotta a tömeg mormogását a lány.

Aztán hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül a kis robotkarok lecsaptak a szemére, ezzel egy időben mintha a fejében émelyítően megreccsent volna valami, majd a koponyája legeslegközepén felrobbant egy

csillag, forrón, kínzón és örületesen. Vakító tűzgolyó kapott lángra a szeme előtt, olyan fényes, hogy a lányban a legősibb ösztönök ébredtek fel: futni akart, menekülni, és körmével kikaparni szemét a koponyájából, bármit, csak legyen vége!

És hirtelen, egy évezreddel, egy évmillióval vagy talán csak egyetlen szívdobbanással később valóban vége lett. A fájdalom elmúlt, csak egyfajta szörnyű, baljós és végleges tompaság maradt.

– Ülj fel – mondta az orvos.

Engedelmeskedtem. A ruhámat csatakosra izzadtam, facsarni lehetett volna belőle a vizet. Remegett a lábam, ahogy a műtőágyon ültem, tarkómon feszítette a bőrt az újonnan beépített, nagyobb pénzérme méretű fémkupolácska. Egyes mesterséges idegszálak egyenesen az agyamba hatoltak be.

De a legdurvább érzés nem ez volt. Nem is az, hogy több százan tapsoltak és ujjongtak felszabadulva. Nem is az, hogy az orvos éppen egy rövid, ezüstszürke hajú nőt tolt elém, akiről tudtam, hogy innentől az életem lesz. Még csak nem is az, hogy úgy éreztem magam, mint akit megvertek, vagy hogy nem teljesen voltam ura minden izmomnak.

Hanem az, hogy Truth Dunn nem volt többé. Csak egy nagyon távoli emlékként élt bennem, olyasmivé vált, mint egy arc egy régi családi fényképről. Tudod a nevét, ismered az arcát, de maga a személy senki a számodra. A lány, aki lefeküdt a műtőasztalra, hogy a szeme világát adja, már nem létezett. Csak én léteztem. Név nélkül, álmok nélkül, jövő nélkül.

Én, az oculus.

Ez az én történetem.

I. FÉNY

A nő vakon pislogott hályogos szemével. Elegáns, fekete bársony ünneplődresszt viselt, egyenes, ősz haja az álla alá ért. Az izgalomtól résnyire nyílt ajkakkal emelte kezét az arcához és megsimogatta, végigkövette álla szigorú ívét és pisze orrát.

– Nem hiszem el – suttogta meghatódottan. Pezsgőt vittek neki, ő pedig a gyengénlátókra jellemző óvatos, tapogatózó mozdulattal nyúlt a keskeny pohár felé, majd félúton magabiztosan érte kapott.

Behunytam a szemem.

A pohár csörömpölve tört össze a kövezeten.

Elmosolyodtam.

– Előfordul, Miss Cadogan – hallottam az orvos hangját. – Még nem tudja teljesen irányítani, az oculusa pedig nyilván fél egy kicsit. Próbáljon neki üzenni. A belső menü a rendelkezésére áll. Adjon neki utasítást.

Nekem csak ne adjon semmilyen utasítást.

Emlékszem, hogy összeszorítottam a szemem, még a kezem is ökölbe szorult. Egy picike Truth még maradt bennem, aki nem akart füstként elszállni a szélben.

Hang robban a koponyám legbelsejében, üvöltés, suttogás, kérés, parancs.

Oculus. Nyisd ki a szemed.

Hiába haraptam az ajkamba, a szemem felpattant. Az ősz hajú nő arcán megkönnyebbült mosoly terült szét, az összegyűlt közönségben itt-ott taps tört ki.

– Bravó, Miss Cadogan – jegyezte meg udvariasan az orvos, és minden átmenet nélkül visszakézből pofon vágott, de egy szót sem fecsérelt rám. – Fenyíteni is tudja, ha arra van szüksége. A fájdalomközpont stimulálása intenzív idegi fájdalmat vált ki, azonban attól tartok, ezzel óvatosnak kell lennie, mert könnyen elveszítheti a látását.

A látását. Engem.

Tudtam, mire számíthatok, hiszen egész eddigi életemben erre a pillanatra készítettek fel. Ezért tanítottak, ezért képeztek ki, ezért kellett sportolnom, tanulnom, emiatt élhettem a családommal gondtalanul.

De már nincs nevem, nincsenek jogaim, nincs családom. Kötelezettségeim vannak, funkcióm van, gazdám van. Tudtam, hogy így lesz.

De akkor miért olyan szörnyen nehéz elfogadni?

– Próbálja ki, Miss Cadogan – mutatott rám barátságosan az orvos.

Sajnálom.

Egyszer a fogorvos kihúzta az egyik bölcsességfogamat, rossz helyen nőtt ki, és elkezdte összenyomni a többit. Órákig bányászta a foggyökér utolsó darabkáit is.

– Ó, de hát itt szinte a felszínre került az ideg! – állapította meg. – Nem csoda, hogy ennyire fáj! Kiégetem, nem lesz vele több gondod.

Apró kis műszert dugott a számba, aminek a kis hegye fehér fénnel izzott. Amikor az ideghez ért, úgy belemarkoltam a karfába, hogy mind a tíz körmöm betört, pedig nem hagytam túl hosszúra nőni őket, még a lábujjaimat is behajlítottam, és valami sikolyszerűség tört elő a torkomból. Mindez érzéstelenítő hatása alatt.

Na, a fogorvosnál átélt kín köszönőviszonyban sem volt azzal a pokoli fájdalommal, amit gazdám, Miss Cadogan okozott akkor.

A jéghideg és a tűzforró fájdalom végigszágulott a gerincemen, úgy éreztem, mintha az összes bordámat egyszerre törték volna össze és döfték volna a tüdőmbe. Nem kaptam levegőt, nem láttam semmit, csak csillagokat, tagjaimat összefacsarta az iszonyat. Megbénultam, egy hang nem sok, annyit se tudtam kipréselni magamból. Könyörögni akartam, sírni, hogy hagyja abba, de a kínzás nem akart véget érni. A halál is jobb lett volna ennél.

Aztán hirtelen semmi.

Az egész testem zsibbadt, mint amikor elfekszed a kezed.

Kipislogtam a könnyeket, és igyekeztem nem tudomást venni arról, hogy patakokban ömlik rólam az izzadság. Megsemmisülten meredtem magam elé, nem mertem egyenesen a tulajdonosomra nézni.

Nézz rám. Nem látok.

Felkaptam a fejem. Igaz – csak azt látja, amit én is. Biztatóan rám mosolygott. Valaki a kezébe nyomott egy újabb pohár pezsgőt, most elégedett arccal belekortyolt, aztán visszaadta a mellette tálcával ácsorgó pincérnek. Vékony csontú kezével odaintett magához.

Behúzott nyakkal mellé léptem, kicsit mögé, ahogy tanultam. A fülbevalója pont az orrom előtt himbálózott. Esetlenül felemelte a karját, és a csuklóterminálját az orrom elé tartotta.

Kicsit jobbra.

Leheletnyivel arrébb álltam, és így premier plánban láttam a banki átutalást.

Kedvezményezett: Cormac Dunn. Összeg: 15 000 kredit. Megjegyzés: oculus.

Nicsak. Épp engem fog kifizetni. Apámnak.

Ismét könnyek gyűltek a szemembe. Nem, nem az apám. Nekem nincs apám. Nekem már nincs nevem.

A tömegben felcsiripelt Cormac Dunn terminálja, ahogy megkapta a pénzt.

Amikor a hátsó bejáraton át elhagytuk a Bé Chuille Központot, kívülről már gyakorlott párosnak tűnhettünk: a gazda mosolyogva fogadta a jókívánságokat, mögötte az engedelmes oculus egy lépés távolságból követte, átnézve a válla fölött, hogy a tulajdonosa lássa, merre megy. Miss Cadogan le se tagadhatta, hogy boldog, szinte éreztem. A Központ látványos ikebanakertjében egy zárt körű parti zajlott, mindenütt Időseket láttam, alázatos oculusaikkal a sarkuk-

ban olyan elegánsan sétálgattak és beszélgettek, mintha nem lennének mindnyájan vakok.

Azt hittem, a többi oculus majd részvétellel néz rám, vagy legalábbis észrevesz, de semmi jelét nem adták, hogy akár csak tudomásul vennék a jelenlétemet. Láthatatlan voltam.

Soha nem éreztem magam ennyire egyedül.

Riporterek is voltak, néhány lencsedrón körbezümmögött minket, hogy közvetíthessék a nagy pillanatot: egy újabb Idős nyerte vissza a látását! Halleluja!

Őszintén reméltem, hogy nem csak én rühellem ezt az egészet úgy, ahogy van.

Ne aggódj, hamarosan elmegyünk innen. Utálok az ilyen bálokat.

Ez meglepett. Utálja? Pedig itt mindenki olyan imádattal csüngött rajta! Ha rám valaha akár csak egyetlen ember ilyen tiszteletteljes kedvességgel nézett volna, én abban a pillanatban akarnék élni, örökkön örökké, ámen. De ő csak elfogadott még egy koktélt, koccintott néhány fontos emberrel, váltott velük pár szót. Még én is felismertem a főváros polgármesterét, a nagydarab, galambbősz, szakállas Jonathan Macalister, akit egy elképesztően szép oculus lány követett. Tudtam, hogy nincs helye, mégis felbuzgott bennem az irigység hosszú lába, arányos arca, pisze orra és hullámos, fekete haja láttán. Mindehhez kék szeme volt, ami úgy cikázott ura hallhatatlan parancsai szerint, mint valami radar.

Ó, igen, és hatalmas lila folt csúfította el arcát és bal csuklóját.

Nem ember. Nem személy. Oculus.

A derekán áttört ruhát viselő látószerv... izé, *lány* olyan szép volt, hogy még az én gazdám is szóvá tette.

– A tied sem rossz, Verity, a tied sem rossz – felelte Macalister. Szóval Veritynek hívják a gazdámot! A polgármester félig oldalvást állt nekem, míg oculusa gondosan végigmért, közben a férfi olyan pofákat vágott, hogy szó szerint mocskosnak éreztem magam. A szívem a torkomban dobogott: mind hallottuk a rémtörténeteket az oculusokról, akiket az Idősek néha kölcsönadtak egymásnak, bizonyos szívességekért cserébe.

Ez egyáltalán nem számított tiltott dolognak, mint ahogy én is kölcsönadtam az ikreknek a kedvenc könyveimet vagy zenéimet. Persze a könyv az én esetemben pont a szabad-nem szabad határmezsgyéen táncolt: elvileg vigyáznom kellett a szememre, nem volt szabad olvasnom, csak a retinavetítős tananyagokat, amik nem károsítják a látást.

Mert már ötéves koromban megmondták, hogy a tizenhetedik születésnapomra különleges ajándékot kapok: egy tulajdonost.

– Ugyan, Jonathan, mindenki tudja, hogy Új-Dublinban neked van a legszebb oculusod! – bókkolt vissza gazdám, és előreintett engem, hogy jobban szemügyre vehesse a lányt. Még nem szokta meg, hogy egy gondolattal is parancsolhat nekem, néha szóban vagy egy-egy intéssel adta ki utasításait.

Szó, ami szó, trampolinak éreztem magam ehhez a lányhoz viszonyítva. Rajtam csak *voltak* ruhák, ő viszont *viselte* őket. Fekete túsarkú, térd fölött végződő fehér szoknya, felette vajszínű báli fölső, ami elől V alakban rálógott a szoknyájára, derekán pedig kétoldalt csipkével volt átütve. Régies hatású gyöngysor lógott dekoltázsába, nyakán viselt egyedül valami oda nem illőt: egy világosbarna bőrpánt fogta körül. Mint egy nyakörv.

Ezzel szemben én úgy éreztem magam, mint egy hajléktalan: szürke sportcipő, oldalán három-három kék csíkkal (igen, a Connecarah Killers, Truth kedvenc csapatának színei. Miért, egy lány nem lehet hurling szurkoló?), fekete, rózsamintás harisnya, farmer rövidnadrág, fehér atlétatrikó és piros-zöld skót kockás ing...

Elképesztő hálásnak éreztem magam, amikor a gazdám végre továbbvitt Miss Tökélytől és a polgármestertől. Persze, látva a sérüléseit, tudom, hogy nem kellett volna ilyen gonoszul gondolnom rá, de mivel neve nem volt... Valahogy csak azonosítanom kell magamban!

Belegondolva, el nem tudtam képzelni, minek kellett a polgármesternek ilyen szép oculus. Hiszen egyetlen ember élt a világon önmagát is beleértve, akit nem láthatott, legfeljebb a tükörben, és az pont az oculusa...

Találkoztunk még más tisztviselőkkel és bizottsági tagokkal, néhány kedves Idős hölgygel valami jótékonyági egyletből, a narandharami fúziós erőmű igazgatójával, aztán csevegtünk egy halom biológussal a Látáskutató Intézetből, és mindeközben folyamatosan közeledtünk a kert kovácsoltvas kapuja felé. Verity a jelek szerint valóban ugyanannyira szeretett volna megszabadulni innen, mint én, ha nem jobban.

Elbúcsúztunk a New Irish Times főszerkesztőjétől, Padraic Scriverertől, majd ügyesen átmanővereztünk egy kis folyócska fölött átívelő hídon, végigosontunk a kőből faragott, elegáns toró-lámpások közt és észrevétlenül kilisszoltunk a hatalmas, elegáns ívű torii-kapun. Olyan gyorsan, hogy Veritynek még az egyébként érintetlen epres koktéjja is a kezében maradt.

– Hála istennek – sóhajtotta, és a kezembe nyomta az italt. Mennyei gyümölcsillat csapta meg az orromat. Helyes kis napernyő volt a pohában úszó egyik nagyobb gyümölcsbe bökve, és néhány szál friss menta dobta fel a rózsaszín italt. A nő elmosolyodott, és megnyalta a szája szélét. – Most, hogy ilyen közelről látom, egészen megkívántam azt a daiquirit.

– Hölgyem, ööö, esetleg, visszaadjam...?

– Dehogy! Nem kérem. Ma még rengeteg dolgom van. Idd meg, ha akarod. Hiszen ma vagy tizenhét, nem? Isten éltesen.

Nem tudtam kinyögni, hogy köszönöm. Gombóc költözött a torkomba, nagy nehezen felé biccentettem, mielőtt még felfogtam volna, hogy úgyse látja.

– Megmondom, hogy lesz most. Értem fél perc múlva itt van a sofőröm, Rupert. Én elmegyek vele haza, és ledőlök a délután hátralevő részére, eléggé megviselt ez az egész hacacaré, te pedig kimenőt kapsz... Nézzük csak... Most van... – türelmetlenül intett, mire a csuklóterminálján az órájára néztem. Örömtelien elmosolyodott. – Szóval most van délután hat óra tizenegy. Kapsz tőlem öt óra kimenőt, plusz két órát, hogy legyen időd összekoltni ott, ahol eddig Truth Dunn lakott. Előre szólok, hogy legfeljebb háromtáskányi holmit fogok megtűrni magamnál, ha többet hozol, kidobom a szemébe. Este tizenhárom húsz körül ott lesz a

címen Rupert, hogy elhozzon téged. Addig tudlak nélkülözni. Ha nem leszel ott időben, akkor sajnos kénytelen leszek fájdalmat okozni neked. Értve vagyok?

– Igen, Miss Cadogan...

– Jaj, ne csináld ezt, köztünk nincs helye formalitásnak. Nevezd Veritynek és tegezz nyugodtan. Na, meg is jött a fuvarom. – Verity mellett egy elegáns, fényesen tükröződő, fekete autó állt meg. Egy jóképű, sötétkék egyenruhás fiatalember ugrott elő belőle, és nyitotta ki a hölgy előtt az ajtót. Verity beült, majd kidugta a fejét a zúgva leereszkedő ablakon.

– Még egy dolog. A kimenőidődben nem leskelődöm, azaz nem használjak. Ezt onnan fogod tudni, hogy a látótered jobb alsó részébe kihelyezek egy áthúzott szem ikont. Ez jelzi, hogy nincs közvetlen kapcsolat. Ilyenkor is tudlak hívni, de tiszteletben fogom tartani a kimenődet, mert nem akarom, hogy idő előtt begolyózz. Rendben?

– Igen, ööö, Verity.

– Rendben. Menj, pakolj össze. Ne feledd, este tizenhárom húsz körül a ház előtt!

– Igenis.

Verity az arcomba mosolygott – illetve, tulajdonképpen, saját magára mosolygott, majd feltekerte az ablakot és az autó elindult. Szinte azonnal megjelent a szemem sarkában, jobbra lent egy áthúzott, arany szemábra.

Viszketett tőle a szemem.

Elindultam hazafelé. Illetve a hely felé, amire régen „haza”-ként gondoltam. Kerülő úton, persze, nem akartam belebotlani a tiszteletemre rendezett buliba. A langyos, őszi szellőben lengedező majvirkák óriási, szinte kék levelei lustán integettek, ahogy elhaladtam a Központ mögött, a Bacon Streeten. Aztán kifordultam a Fő utcára...

– Na, mi van, Truth, máris menekülsz?

A hang a fejem felett szólalt meg. A szívem kihagyott egy ütemet, rémülten eltántorodtam a kerítéstől. Aztán nagyot sóhajtottam.

Legjobb barátnőm, Aoibheann ült a kerítés tetején. Mivel csak az ír anyanyelvűek tudták helyesen kimondani a nevét, akik nem sokan

voltak, mindenki csak Aoinak becézte, írás alapján. A lábát lógázta, és szélesen vigyorgott.

– Ki ne ess a szádon! – morogtam, ahogy lehuppant mellém a járdára.
– Hát te?

– Én? Én a barátnőmet vártam. Reménykedtem, hogy még láthatom. – Kiropogtatta a hátát. Szörnyű volt, folyamatosan a kezét, az ujjait, a hátát ropogtatta. Osztálykiránduláson pár éve félig elrecsegte a himnuszt, és annyira igyekezett, hogy tudja folytatni, hogy kiugrasztotta a bokáját a helyéből és nekem kellett visszatenni. Pompás volt. – Tudtam, hogy nem mész el a bulidba, hanem meglépsz, amint tudsz, és igazad van. Mit kell ezen a baromságon ünnepelni? Hé, ez egy pia? Add csak ide!

Aoi kikapta a kezemből a koktélt és beleszagolt. Hosszú, tépett haja a tövénél fekete volt, a végei felé fokozatosan egészen világoslilába fordult. Egyenes orra miatt sokat szekálták, pedig szerintem nagyon szép. Nemes arcvonásai vannak tőle. Na jó, egy leheletnyit talán lehetne kisebb...

– Mit nézel? – kapta fel a fejét Aoi, és a homlokát ráncolta. – Az orromat nézed?

– Dehogysis!

– Hazudsz! De mindegy, én így is szeretlek – Aoi vállat vont, és egy húzásra leküldte a koktélt. Fintorgott. – Pfuj, hogy miért kell az Időseknek sör helyett ilyen ocsmányságot inni? Na, de rád vártam, reméltem, hogy errefelé osonsz majd el. Truth, mi a terved mára?

– Hát, én már nem...

– Blablabla, persze, már nincs neved, nincs semmid, tudom. Nekem akkor is Truth maradsz, akárki akármit mondjon. – Szomorúan rám mosolygott és megsimogatta az arcomat. Lilára festette a körmeit, még lila kontaktlencsét is tett be, ami enyhén világított. – Szóval, mit tervezel mára, csajszi?

– Hát, haza kell mennem összekoljni. Kevés időt kaptam a gazdám-tól, és csak háromtáskányi cuccot vihetek, és...

– Jaj, ne már, iszonyat uncsi vagy! – ráncolta a homlokát barátnőm. – Figyi, mikorra kell odamenned?

– Ő küldet értem. Este tizenhárom húszkor a házunk... ööö... a régi házunk előtt.

– Truth, ne csináld már, attól, hogy egy vénasszony szeme lettél, még mindig ugyanaz az ember vagy! – csattant fel Aoi, lila szeme szikrákat szórt.

Mintha áramütés ért volna. Nem így volt. Ötéves korom óta ezt hallgattam: *amikor oculus leszel, elveszíted a neved, a családot, a múltad, a tulajdonod, a fájod, mindent – és ez így is van jól!* Erre most itt áll előttem Aoi, és azt sziszegi az arcomba, hogy ez nem így van?

De még rosszabb: miért érezhettem én úgy valahol mélyen, hogy neki van igaza?

– Akárhogy is – barátnőm letette a poharat a kerítésre, majd kézen fogott és húzni kezdett maga után –, nem hagyom, hogy az utolsó szabad estédet pakolásra fecséreld. Történetesen a hülye öcsémmel összedobtunk neked egy kis ajándéokra.

– De Aoi, csak háromtáskányi kis cuccot tarthatok meg, és...

– Nyugi, amit tőlünk kapsz, azt nem fogják tudni elvenni tőled. – Rám mosolygott. Szerettem volna olyan lenni, mint ő, magabiztos, lehengető, energikus. Hiába vékony, és alacsonyabb, mint én, esküszöm, vezérnek született.

Megadtam magam a sorsomnak. Így is maradt még hét órám, hagytam, hogy Aoi magabiztosan végigvezessen a Szuperháromszögön – így hívtuk azt a három utca határolta részt, amin belül rengeteget lógtunk. Mindvégig próbáltam kiszedni az Aoi néven elhíresült lila forgószélből, hogy miféle ajándékot találtak ki nekem, de minden próbálkozásomat sikerrel hárította. Végül a Szuperháromszögtől nem messze, a Golden Lane sarkán megragadta a vállam és maga felé fordított, hogy a szemembe nézhessen.

– Hé, Truth, emlékszel, mikor voltam nagyon büszke rád?

– Én nem... – kezdtem, de a szokásos módon leintett.

– De igen, nekem Truth maradsz. Na, szóval emlékszel? Amikor valami igazán vagányt mondtál?

– Hát... nem.

– Szóval, akkor kimondtad, mire vágysz – barátnőm szélesen rám mosolygott. – És szerintem nagyon jó ajándék lesz ez tőlünk, mert egyrészt mindig veled marad, és így örökké emlékeztet ránk, másrészt meg nem hagyja, hogy maradéktalanul kiverjék majd belőled Truth Dunnt, aki az én legjobb barátnőm. Meghívunk... – Hatásszünet. – Egy tetoválásra.

Nagyot nyeltem, és kifutott az arcomból a vér.

– Te, az nem túlságosan... hogy is mondjam... végleges?

– Hú, nem mondd! Ha nem vetted volna észre, akkor az egész napod mindenféle végleges dologról szólt! – Behúzott maga után a Golden Lane-re, majd színpadias mozdulattal rámutatott egy fekete, helyenként aranyozott homlokzatú épületre. – Tádámm!

Hackett's Posthuman Tattoo, hirdették a nagy arannyal festett betűk a fekete fán. Az ablakokon nem lehetett belátni, és egy nagy „Zárva” tábla lógott a kilincsen.

– Figyelj, Aoi...

– Nem, te figyelj. Ez a te nagy napod. És mi ehhez mérten nagy ajándékot akarunk adni neked. Elfogadod vagy elfogadod?

Megcsóváltam a fejem és elmosolyodtam. Az igazat megvallva tényleg mindig is vonzott az ötlet, hogy legyen egy szép tetoválásom, és mivel több olyan nap nem lesz az életben, amikor megcsináltathatom... és végül is, mit tehetnének velem? Levágják rólam?

Aoi a mosolyomat látva izgatottan felkuncogott, és odavezetett a bejáráthoz. Résnyire benyitott, és bekiabált.

– Hogy vagy, Hackett, mi a pálya? Meghoztam a páciens!

Szakállas srác jelent meg a téglafalás, hangulatos kis szalonban. Jó kis vérpezsdítő kelta metál szűrődött ki bentről, mint valami finom illat a konyhából.

– Épp ideje, Aoi, már vártunk! Szia, kicsi lány, gyere be! – Kezet nyújtott nekem. – Én leszek a tetoválóművészed, hívj csak Hackettnek. Gyere, foglalj helyet, és halljam, mire gondoltatok?

– Na, az lesz... – vágott előre Aoi és nagy lendülettel ledobta magát az egyik székbe, aztán gyorsan körbe is forgott benne párszor. – Szóval az lesz, hogy ezt ajándékba kapja meg tőlünk Barttal, úghogy mi mondjuk meg, hogy milyen legyen...

– Hé! – tiltakoztam volna, de Aoi már készült.

– ...Persze csak ha ő is rábólint. Hadd mondjam el, mire gondoltam. – A bólintásomra folytatta. – Azt szeretném, ha lenne egy kelta fonat, ami körbeöleli a combját, amiből két szál szépen felkúszik a csípőjén a derekáig, ott pedig egy triszkelével végződik.

Még javában mondta, amikor én már vigyorogtam, mint a vadalma. Közel állnak a szívemhez az ősi ír szimbólumok. Ha már felkerül rám valami, akkor egyértelmű, hogy valami ilyesmit akarnék magamtól is.

De Aoi még nem fejezte be.

– És azt szeretném, ha mellé fekhethék, és rám ugyanaz felkerülne tükörbe. Azt szeretném, ha az örökfonat összekötne Truth-szal, örökké.

Hackett szemöldöke a magasba ugrott a keresztnevem hallatán. Nyilván Aoi már felkészítette előre, hogy oculus vagyok. Becsületére legyen mondva, egy rossz szava nem volt, én viszont aggódni kezdtem barátomért. Ilyen nyilvánvalóan semmibe venni a törvényt és a nevéen szólítani egy oculust... ez veszélyes lehet.

De akkor és ott túlságosan meghatódtam, hogy bármit kinyögjek. Aoi kedvesen rám mosolygott. Hackett pedig bólogatott, és hátrament a raktárba a mintáért.

Nem sokkal később visszajött, és végigmotogatta, miket tudna elképzelni. Gyönyörűen rajzolt, hamar megtaláltuk a nekünk tetsző mintát. Aztán jött a feketeleves.

– Hát, akkor, lányok, tessék vetközni! Sajnálom, de a bugyit is le kell venni...

Heves tiltakozásba kezdtem. Aoi fojtotta belém a szót, aki másodperceken belül ledobta a nadrágját.

– Olyan ez, mint a nőgyógyász, Truth. Csak itt kapsz pihe-puha kendőt, hogy eltakard magad.

És persze nem lehetett mit tenni, úgyhogy perceken belül ott feküdtem hanyatt egy kényelmes bőrágynon, és fülig pirulva próbáltam takargatni magam, miközben Hackett alig hét-nyolc centivel a fenekem alatt a bal combomon elővéste a fonatot. Mellettem Aoi hevert hasonló pozitúrában, de ő szemlátomást élvezte a kényelmetlenséget.

Persze hogy! Neki nem turkáltak a fejében műszerekkel egy ehhez meglehetősen hasonló asztalon alig néhány órával korábban!

Amikor a derekamra vitte fel a mintát, majd megőrültem, annyira csikizett. De ezt túl kellett élni. Aztán amikor betolt a tetoválógépbé, és a robotikus karok ráfogtak a combomra, égető fájdalom hasított belém.

– Sikoltozni ér – mosolygott vigasztalóan Hackett, aki közben áttért barátnőmre –, a világító tetoválás, amit kértetek, nem éppen fájdalommentes.

– Világító tetoválás, amit kértünk? – Aoi harsányan felnevetett kétségbeesett arcomat látva.

– Nyugi, kicsi T, csak akkor fénylik, ha akarod. Hackett specialitása. A férfi még meg is hajolt.

Így esett, hogy alig három órával oculussá válásom után gazdagodtam egy szép, ír tetoválással, ami egy gondolatomra felfénylett vagy kialakult. Ki is próbáltam öltözés alatt. Gyönyörűen ragyogott és még a színét is tudtam változtatni, igaz, nem túl gyorsan, de pirosból szépen átváltott mohazöldbe, vagy akár égbébe.

Aoi persze lilán ragyogott.

– Egy mélytengeri hal adta az ihletet az anyaghoz, amit használunk – magyarázta a tetováló, miután végre ismét ruhába bújhattam. – A dög valamiféle biolumineszcens anyagot használt ahhoz, hogy a kis antennájával világítva nálánál kisebb jószágokat a szája közelébe csaljon. Azóta mi ötvöztük a hal által használt anyagot mesterséges fehérjeszálakkal, és sejtekbe ültettük. Na, ilyen sejteket kaptatok most ti is. Bizonyos frekvenciájú hullámok beindíthatják a világítást, de nem kell félni, ilyen hullámok legfeljebb szupernóvakitörésekből vagy elit katonai távkommunikációból érhetnek. Azaz ha spontán kigyullad a tetkó, fussatok, mert vagy háború van, vagy a seggetekbe robbant egy vörös óriáscsillag.

Aoi nevetett.

– Megjegyezzük, köszi a figyelmeztetést.

– Még egy dolog. Ha sokat használjátok, felléphet fejfájás, fáradtságérzet, izomgyengeség, álmoság, ugyanis rengeteg nátriumot és magnéziumot emészt fel, kvázi folyamatosan izzó idegi ingerületként működik. Ezért fáj annyira, amikor beépítjük, ráhúzzuk az idegpályára pluszkörként. Úgyhogy mindig vigyetek multivitamint, ha egy buliban egész éjjel villogni akartok.

– Meglesz, kösz! Na, Truth, mi lenne, ha kint megvárnál az utcán, amíg én megbeszélek egyes dolgokat Hackett mesterrel, hmm?

Nem sokat kellett várnom rá, de addig is jól elszórakoztattam magam: feltúrtem a fölsőmet és gyönyörködtem a derekamon pihenő triszkelében. Amikor nem fénylett, rendes, fekete tintás tetoválásnak látszott, egyszerre rettentő izgalommal töltött el, tetszett, és féltem, hogy éremajd valami retorzió miatt.

– Na, ez is megvan! – Aoi talpig vigyorban esett ki utánam a szalonból. – Egy kávé?

– Hát, lassan pakolnom kéne... – Arcát látva azonnal meggondoltam magam. Vele kellett mennem.

Amikor egy habos, csokis latte fölött reménykedve rám pislantott lila szemével és megkérdezte, mikor lóghatunk majd együtt legközelebb, a szívem szakadt meg, de őszintének kellett lennem vele:

– Nem tudom. Lehet, hogy soha.

Aház, amit Truth Dunn az otthonának hívott tizenhét éven át, Új-Dublin egy nagyon kellemes külvárosi negyedében állt. Annak is annyira a szélén, hogy a kert végében szó szerint az őserdő kezdődött. Visszagondolva, hogy Truth gyerekként mennyit játszott a kertben, önfeledten és semmivel sem törődve, futkosott a hátamon a hideg.

A hatalmas majvirkák szelíden hajladoztak az esti fényben, ahogy az ajtóhoz léptem. Az emeletes téglaházat fehérre festettük egy különlegesen

meleg nyáron. Elmosolyodtam, ahogy felidéztem magamban az emlékeket. Órákon át üldögéltünk apával a napfényben, és mázoltuk a falakat, miközben énekelt nekem. Gyönyörű hangja volt. Most is az van.

Meg kellett ráznom a fejem, hogy magamhoz térjek. Az a lány nem én vagyok. A férfi, aki itt lakik, nem az apám. Truth Dunn nincs többé.

Egy gunyoros Aoi-hangocska azt súgta a fülembbe, hogy ez ostobaság, de tudtam, hogy nem az, akár tetszik, akár nem.

Felléptem a teraszra.

Levettem a sportcipőmet, Új-Dublin korai japánjainak hagyományait követve, és beléptem a házba.

Truth egykori családjá már itthon volt, nem is csoda, a tetoválás jó sokáig elhúzódott. Nem is beszélve a kávézásról. Az anyja a konyhában mosogatót, dudorázását az edények csörömpölése szakította félbe. A gyerekek a nagyszobában játszottak, vidám hangjuk megdobogtatta a szívemet.

Nem. Már nem az én testvéreim.

Senki nem jött elé, hogy köszöntsön, mint korábban. Még a kicsik sem, pedig Annie átkukucskált a pamlag fölött, aztán látva, hogy én vagyok, visszatért a játékhoz.

Oculus. Senki vagy.

Bementem a konyhába.

– Szia – köszöntem, az utolsó pillanatban nyeltem vissza azt, hogy *anya*. – Hol van Pancake?

– Nem tudom – vont vállat a nő, és rám pillantott –, kiköltözni jöttél?

– Aha. Háromtáskányi cuccot vihetek.

– Jól van. – Visszafordult a mosogatóhoz. – Menj csak, szedd össze, ami kell.

Elbocsátott, hát felmentem az emeletre, utoljára mászva meg a csigalépcsőt fölfelé. Milyen durva volt, amikor Aoi és én kartonlapokat vágunk és lecsúsztunk a földszintre! Aztán persze a hülye lány akkorát taknyolt, hogy azt hittem, ott marad. Aztán csak felült a lépcső tövében, és bár ömlött a vér a szemöldökéből, vigyorgott, mint a vadalma. Még egyszer! Gyerünk!

Elengedtem a korlátot és továbbindultam.

Truth és Aoi. Nem én és Aoi. Truth és Aoi.

Truth szobájában valaki már pakolt. Ettől kicsit felszökött a pulzusom. Nem egészen hét órája Truth innen indult el, hogy elveszítse egész addigi életét, most pedig már valaki leakasztotta a függőágyát, helyette egy nagy tévét szerelt fel a falra. A kisasztalról egy nejlonszákba söpörte Truth könyveit és figuragyűjteményét, na meg a cicás ébresztőórát, amit a tizennegyedik születésnapjára kapott Aoitól.

Ezer évvel ezelőtt volt. Ma egy tetovárlást kaptam tőle...

Volt ott egy fénykép is, Truth a tesóival a verandán. A három gyerek egymás ölében ült, dinnyét ettek, mindhárman könyékig lucskosak a gyümölcs levétől. Truth nem szerette a képeket, amin saját maga is szerepelt, de ez nagyon tetszett neki. Szépnek látta rajta magát, ahogy a koszos talpú kistesóival az ölében mosolygott.

Kicsit több mint egy éve, nyáron készült a kép.

De miért akarják ezt is kidobni? A figuragyűjteményt megértem. Kinek kell Truth Connerah Killers-játékosokat formázó minibábukollekciója? De ez a fotó... ezzel mi a baj? Ennyire ki akarják törölni még az emléket is?

Dühös lettem. Dühös és szomorú.

Felrántottam a szekrény ajtaját, és a földre kezdtem dobálni a ruhákat. Már amennyi ruhája Truthnak egyáltalán volt. Ingek, farmerek, pár rövidnadrág, egyetlen szoknya. Nem gondolkodtam sokat, a leszerelt függőágyat is a ruhák mellé gyűrtem a hátizsákomba.

Aztán a figurákat, könyveket, cicás órát és a fényképet tartalmazó nejlonszatyrot töltöttem meg. Harisnyák, zoknik, alsónemű. Kész, ez is megtelt. Még egytáskányi cuccom lehet. Tétován szétnéztem. Ugyan mit vihetnék még magammal? Egyáltalán takarót kapok majd? Hiszen lassan beköszönt az ősz. Előráncigáltam a szekrényből a hálószákat, amit Truth osztálykirándulásokon használt. Az iskolai cuccokat érintetlenül hagytam. Ja, majd biztos biosszal meg kémiaiával fogok foglalkozni azok után, hogy már nem kötelező! Azért pár ceruzát meg

egy rajzlaptömböt eltettem, bár nem tudtam, szabad-e majd egyáltalán rajzolnom.

Kis vívódás után a kisszekevény fiókját is kihúztam, és kiloptam belőle Truth dugicigijét. Három szál hiányzott belőle – a legnagyobb lázadás, amire ez a lány képes volt! Eldugtam a hálószsákban. Most, hogy folyamatos irányítás és ellenőrzés alatt állok majd, lehet, hogy csak ennyi marad nekem, egy-két másodpercnyi keserű ízű rebellió.

Körömcsipesz, dezodor, sampon, ribizliillatú tusfürdő. Vajon kapok majd fizetést? Vehetek magamnak a saját ízlésemnek megfelelő kozmetikumokat? Persze, szájfény, arcfestés ki van zárva, azt tudtam, de vannak olyan tulajdonosok, akik megengedik az oculusoknak, hogy ellássák magukat. Vajon Verity Cadogan ebbe a csoportba tartozik, vagy életem végéig semmilyen szagú szappannal kell majd kennem a képemet és izzadságszagban kell pácolnom magam?

Lehuppantam a földre, és a falnak támasztottam a hátam. Felhúztam a térdem és rákönyökölve a kezembe temettem arcomat. Jólesett sírni egy kicsit. Tudtam, hogy nem kellene, hiszen ez az élet rendje, de akkor is. Annyira bizonytalan minden! Legalább ha tudtam volna, mit szabad majd és mit nem, mennyi szabadidőm lesz, ha lesz egyáltalán, milyen helyen kell majd laknom... Az aranyfényű áthúzott szem ikon gúnyosan ragyogott a látóterem sarkában. Már vörösre dörgöltem a szemem miatta.

Valaki bejött a szobába. Felkaptam a fejem és megtöröltem a szemem, ahogy megállt fölöttem a férfi, akit Truth apának szólított. Azt kívántam, bár még egyszer, utoljára hozzábújhatnék széles mellkasához, bár megsimogatná a hajamat, és megesküdné, hogy ha rossz dolgom lesz, megöli a tulajdonosomat!

– Látom, máris a magadévá tetted a szo... szobát – jegyeztem meg szemrehányón.

Cormac Dunn egyszerűen vállat vont. Mintha nem ő lett volna a férfi, aki tizenhét évig „kis hercegnőm”-nek nevezett! Mintha nem ő énekelt volna nekem éveken át, mikor nem tudtam aludni! Mintha nem őt szólítottam volna apának! Mintha...

Elfordítottam róla a tekintetem. Fájtné ránézni.

– Meddig maradsz itt? – kérdezte. – Pakolnék. Ez lesz a tévés szoba.

– Hogy lehetsz ennyire érzéketlen? – suttogtam magam elé. Hirtelen undorítónak találtam még a gondolatot is, hogy hozzám érhet.

– Tessék? – kérdezett vissza. – Most meg mi bajod van?

– Á, semmi. – Elöntött a harag. Feltápászkodtam a földről, és a szemébe néztem. Hirtelen akartam neki mondani valamit, amivel megsérthetem, fájdalmat akartam okozni neki, bármi áron. Aoira hasonlítani vágyó énem az orra alá akarta dörgölni, hogy van egy vadiúj fénytetoválásom, amit soha nem engedett volna meg! Aztán egy pillanattal később elszégyelltem magam. Úgy tűnik, továbbra is sok maradt bennem a szelíd és kedves Truthból. Még mindig ott kergették egymást a fejemben olyan mondatok, amiket a fejéhez vághatnak, de már erejüket veszítették.

Emlékszel, apa, hogy megtiltottad, hogy valaha is dohányozzak? Na, képzeld, kőkemény dohányos vagyok, már három szálát is elszívtam! Sőt a szüzességemet is majdnem elvesztettem, Aydan az osztálykiránduláson lesmárolt a tábortűznél, én meg felképeztem, pedig tudtam, hogy ez lenne az első és utolsó lehetőségem, hogy valaha is kipróbáljam ezt a szexdolgot!

Szánalmasságom tudata teljesen eltöltött.

– Hol van a macskám? – kérdeztem leforrázva, annyira eltelve önsajnálattal, hogy használtam a személyragot.

– Nem tudom. Szellőztettünk, amikor hazajöttünk, gondolom, kiszökött.

Erre már nem tudtam visszafogni magam.

– Ezt nem hiszem el! – kiabáltam az arcába, és éreztem, hogy elönt a forróság. – Tudtátok jól, hogy milyen lüke, nincs biztonságban kint, és csak azért is hagyjátok kimenni!

Cormac Dunn ismét csak a vállát vonogatta.

– A bűdös francba is már! – kicsörtettem a szobából, és lerohantam a lépcsőn. Néhányszor szólítottam is Pancake-et, de ő még a macskák között is arról volt híres, hogy új szintre emelte az engedetlenség

fogalmát. Nem véletlenül! Én kevertem a génjeit a Jóságközpontban. Vörösésbarna bundát kapott tőlem és jól feltekertem az intelligenciafaktorát, amitől okos nem lett, de a leglázázóbb természetű kandúrokat is megszégyenítette a viselkedésével.

Ki akartam rohanni a hátsó kertbe, és kerestem a papucsomat, de semmi – csak a szülők és a kicsik lábbelijeit voltak itt. Az enyémet máris kidobták.

Gombóc nőtt a torkomban, ahogy átrohantam a kerten a majvirok felé. A nagy, kék levelű fák alatt dús őserdei aljnövényzet nőtt, nem egy meglehetősen veszélyes növényvel. Én most az ördögkelyhek mellett trappoltam végig, mindbe belenéztem. Elvileg öt-hat órán belül még ki lehet húzni belőle az emlősöket úgy, hogy meg tudják menteni őket – az ördögkehely emésztőenzimjei igen gyorsan bontották a cukrokat és a kitinpáncélt, de az emlősök bundájával és bőrével megszenvedtek. Truthnak eddig hat cicáját falták fel ezek a növények, rájuk csukva nagy, erős leveleiket a kehelyre. Truth soha nem értette, hogy a macskák miért ilyen ostobák, apáék meg miért ilyen felelőtlenek...

Egyik ördögkehelyben sem találtam meg Pancake-et, ami egyrészt jó hír volt, mert ezek szerint még él, vagy legalább is nem egy húsevő növény emészti éppen, másrészt rossz hír, mert ezek szerint maradnia kell, és abban a pillanatban senkinek nem kívántam, hogy ott kelljen maradnia.

A talpam már sajgott a kövektől és a majvirok lehámló kérgetől. Vert harcusként sántikáltam vissza a házba. A szürkületben repkedni kezdtek a szitakötők. Régebben nagyon szerettem nézni őket. Mindig kinevettem Aoit, aki attól félt, hogy a hajába akad a lábuk, pedig ezek sokkal ügyesebben repülnek annál. Hiába akkorák, mint a fejem, még olyan esetről is alig hallottam, hogy mondjuk közlekedési balesetet okoztak volna.

Egy szó nélkül ellavíroztam a kicsik mellett, felmentem a szobába, ahol régen Truth lakott, most pedig Cormac Dunn éppen hurlingmeccset nézett, felvettem a hátizsákot, kézbe kaptam a szatyrokat és elindultam. Az ember, akit Truth apának szólított, rám se nézett, és

ennél akkor se tudott volna nagyobb fájdalmat okozni, ha megüt vagy kiabál velem. Kimentem a verandára, beleléptem a cipőmbe és leültem a lépcsőre. Meg kellett várnom ezt a Rupertet, de egy pillanattal se bírtam volna tovább odabent maradni.

Eszembe jutott, hogy cipőt és papucsot még nem tettem el. Aztán arra is rájöttem, hol kell keresnem a lábbelijemet, hiszen bent nem láttam egyet sem.

Odabattyogtam a kukához, amit valaki már ki is tolt az utcára. Felnyitottam.

Valóban ott voltak egy szatyorban.

Kivettem, és átpakoltam őket az egyik nejlontáskába. Nem maradt már könny, amit hullathattam volna. Visszaültem, és tovább bámultam a szürkületi fényben száguldozó szitakötőket, amik a náluk jóval kisebb rovarokat kapdosták el. Megváltásnak éreztem a pillanatot, amikor a fekete kocsi begördült a ház elé.

 n igazi éjszakai bagoly vagyok, ahogy arra hamarosan magad is rá fogsz jönni.

Verity Cadogan elégedetten falatozott a nagy, jórészt homályba burkoló ebédlőben, méghozzá fenséges illatú vajszószos halat. Már a látványtól megéheztem, az illata meg egyenesen tönkretett.

– A hét négy napján itthon dolgozom, és három napot járok be a hajdani munkahelyemre, ahol nagy tiszteletnek örvendek. Elvárom, hogy ez így is maradjon, azaz ennek értelmében neked is profin és szabályszerűen kell viselkedned. Naponta két óra kimenőt kapsz majd.

A szívem kihagyott egy ütemet.

Két óra. Két óra lesz naponta az az idő, amit arra a lányra szánhatok, akinek fénye még ott pislákol az oculus vaksötétjében.

– Alapvetően délután akarom odaadni ezt a két órát, amikor úgyis lepihenek. Azokon a napokon viszont, amikor bemegyek dolgozni, este veheted majd ki. Nem vagyok szőrösszívű, megengedem, hogy

teát, kávé vagy alkoholt igyál, azonban tartózkodnod kell a drogtól és a férfiaktól. Ami azt illeti, a koffein időnként jó társad lehet majd a jövőben. A szobádban, amit mindjárt megmutatok neked, nem akarok látni semmit, ami Truth Dunnra utal. Követsz?

– Igen, Verity, de...

– De? – Az Idős nő felvonta szemöldökét. Az ilyen gesztusok azokra jellemzőek, akik csak nem rég veszítették el a látásukat, vagy őszintén és végtelenen megdöbbenek. Ő az utóbbi csoportba tartozott.

Nem hitte, hogy bármi közbevetésem lesz.

Megcsóváltam a fejem. Úgy döntöttem, hogy inkább nem lesz, a békesség kedvéért.

– Ezeket a katatóniás görcsöket felejtsd el! – csattant fel Verity. – Se bólogatnod, se ráznod nem kell a fejed. Ha elfelejtetted volna, a te szemeid már az én szemeim, amivel, mondhatom, sokra megyek, ha folyamatosan rángatózol!

Na, most már végképp megfagyott a levegő.

– Igenis, Verity.

– Na, jól van. Gyerünk, megmutatom a szobádat.

Mögéje léptem, és a válla fölött átnézve szolgáltattam neki a látást, ahogy átvágott a villán. Sötét folyosók borultak előttünk fényárba, ahogy feltekerte a csuklóterminálján a világitásvezérlést. Szemlátomást pokolian élvezte, hogy ismét van értelme az egyébként elég bőkezűen elhelyezett lámpáknak. Az ódon kastélyra hajazó épület báli fényben már nem is tűnt olyan torokszorítóan nyomasztónak, mint amilyenek érkezésemkor láttam.

Az én ízlésemnek azért túl sok hosszú folyosó és üres terem tátongott benne. Bár nyilván ezeknek is megvan a maguk haszna, például ha az ember sok bált rendez, vagy egyéb közösségi eseményre készül. Helyenként a Cadogan család felmenőinek festményei lógtak a falról, szigorú arcú férfiak ósdi fegyverekkel a kezükben, és lufifejű, szürke hajú nők, patkányra emlékeztető kutyákkal. Ha választhatok, inkább a macskák mellett teszem le a voksom, sokkal jobb arcok.

Végül egy, a villához mérten meglehetősen szűkös szobába léptünk be, ami még így is vagy háromszor akkora lehetett, mint Truth régi szobája. Egy kovácsoltvas ráccsal lezárt körablak nyílt a villa kertjére, alatta egy tényleg óriási faág. Ennyiben ki is merült a bútorzat, ha a beépített szekrényt nem számoltam. Kezdeti csalódottságomat hamar elfújta a szél, amint Verity megmutatta, hogyan kell úgy kinyitni a szekrényt, hogy íróasztal legyen belőle, kényelmes karosszék is járt mellé.

Mégis, az üres falak, és maga az egész szoba egyetlen szót üvöltött a fülemben: steril.

– Na, és akkor most szépen nézzük, mit hoztál magaddal. – Az Idős nő helyet foglalt az ágyon, és elegánsan intett a kezével. Nagyot nyeltem. Félttem, mit fog szólni a személyes cuccaimhoz.

Illetve, nem, nem félttem. Tudtam, mit mond majd.

– Ürítsd ki a cipős szatyrot – utasított –, az lesz a szemetes. Mik ezek a bábuk? Semmi szükség rájuk. Bele minddel.

Egyesével a kezembe vettem a Connecarah Killers figurákat. Gregor Fitzwick, a góllövőrekorder. Szemétbe. Paul Lynch, a zseniális védő. Szemétbe. Tobie Warson, a legendás csapatkapitány. Szemétbe.

Minden egyes kis figurával a lelkem egy darabkáját is a szemetes-szatyorba dobtam.

Pedig a feketeleves még csak ezután jött.

– Kik ezek? – kérdezte Verity, ahogy kezembe vettem a tesóimmal készült fényképet és rápillantottam.

– Truth testvérei – suttogtam. – Verity...

– Truth már nincs. Dobd ki.

Remegett a kezem, ahogy ujjaim közül a szatyorba hullott a fénykép. Annie és Robbie, na meg Truth a halálra ítélt hurling-csapat tagjai közül mosolygott rám. Egy letűnt kor öröme mit sem ér a szürke utókornak. Mit érhetnének meg a múlt mosolyából?

A cicás órát valahogy nem akaródzott a kezembe venni.

– Ne húzd az időt! – sürgetett Verity. – Nézzük csak, mi van még!

Felkaptam az órát. Legnagyobb meglepetésemre a gazdám vállat vont.

– Ez hasznos lehet. Csak semmi lustaság.

Még egyik-másik ruhámat is kidobatta velem – például az egyik felsőmet, amit túl kivágottnak ítélt, meg egy bugyit, aminek a színével volt elégedetlen, túl élénknek tartotta.

A hálózásakat a lehető legóvatosabban tettem ki az ágyra, nehogy a cigisdoboz kiessen belőle. Megúsztam, nem esett. Végignézte velem közlelő az összes cuccomat, undorító érzés volt, ahogy az összes alsóneműmet véleményezte, miután megnéztem neki őket.

Amikor végeztünk, egy teli zacskónyit ki akart dobni a cuccaimból. Ami azt illeti, érte hívta a csuklóterminálján Rupertet, akit gyűrtött egyenruhájából ítélve legédesebb álmából riasztott fel.

– Na jó, most, hogy ez is megvan, itt az idő, hogy dolgozzunk! – pattant fel elégedetten Verity, és egy félmondattal meghagyta Rupertnek, hogy a könyveimet úgy, ahogy vannak, szállítsa át a magánkönyvtárába. Gondolatban búcsút mondtam a kedvenceimnek. Szia, *Ulysses*, viszlát Ó-Dublin kocsmái! Isten önnel, *Jane Eyre*, bízom benne, hogy sorsa törekeny vonala elegendő boldogsággal szolgál majd! Drága, szuper *A Gyűrűk Ura II.* – *Melkor visszatérése*, jó utat a Végzet Hegyéig! És te, ó, pokoli *Cthulhu*, álmodj szépeket R'lyeh mélységeiben! És többiek, mind, sziasztok! Innentől nélkületek kell kibírnom valahogy.

Elindultam Verity nyomában. Az úgynevezett kék szárnyba mentünk, ahol ő lakott, teljesen egyedül, azon belül is egy könyvtárszobába. Kényelmesen elterpeszkedett egy lábtartós fotelben, feltekerte a fényerőt, majd átvette testem fölött az irányítást. Ilyet még soha nem csinált.

Egyszerre azt vettem észre, hogy nem vagyok ura a tagjaimnak, odaléptem az egyik polchoz, és levettem egy vastag, nehéz kötetet. Egy székhez vittem, a lámpa fénykörébe, leültem, és felnyitottam a fedelét.

És akkor megint tudtam cselekedni.

– Olvasd – legyintett felém lustán a nő.

Olvastam, magamban.

Soha olyan unalmas, vacak szöveget nem láttam még. Például ilyen bekezdésektől hemzsegett:

„Minden nagyobb eukarióta ágnak megvannak a maguk példányai. Nem csak protozoa, hanem gomba, alga és állat is lehet. A molekuláris filogenetikai tudományok közös munkájának gyümölcseként ma már nem tekintünk csoportként ezekre a lényekre, melyek citoplazmájuk kitüremkedéseiként, aktin mikrofilamentumaik koordinált mozgásának segítségével formálják meg ún. állábaikat, ami segítségével képesek a mozgásra...

Az amőbák számtalan kór okozásáért voltak felelőssé tehetőek...

Vannak fajok, amelyek cseppfertőzéssel terjedtek, mások a gyomorba és az emésztőrendszerbe kerülve kezdtek parazita életmódba, és...

A keratitisz és az encefalitisz...”

Hősiesen küzdöttem, de egy vagy két óra után nem bírtam tovább, fejem előrecsuklott. Truth ilyenkor már órák óta az igazak álmát szokta aludni... Hiszen már reggel négy negyvenhat volt a falióra szerint!

Verity azonban megmondta, hogy éjszakai bagoly. Szelíd arccal bámult maga elé, amíg én pokoli kínok között, vinnnyogva vergődtem a lába előtt a földön. Nem izgatta fel, hogy fájdalmat okoz nekem.

– Felébredtél? – kérdezte, amikor egy pokoli örökkévalósággal később a kín elmúlt.

– Igen – hörögtem kiszáradt torokkal.

– Innentől állva olvasol.

Így is lett. Még hét órán keresztül. Felkelt a nap, a szokásos módon tíz óra harminc után nem sokkal, és még azután is olvastam, majdnem reggel tizenkettőig. A kezem remegett, a lábam sajgott, a szemem száraznak éreztem, a fejem tompán lüktetett, amikor egyszerre Verity felugrott a székéből.

– Elfáradtam – mondta –, menjünk.

Jelzőt tettem a könyvbe, és az asztalra helyeztem, majd tántorogva követtem az étkezőbe. Itt érdekes módon nem mögötte kellett megállnom, hanem leültetett magával szemben az asztalhoz („Így szeretem, szokd meg, étkezésnél így fogjuk csinálni.”), aztán végignézttem, ahogy reggelit készít magának, és csak messziről voltam tudatában, hogy

milyen pokoli éhes is vagyok. De a mindent elsöprő fáradtság mellett eltörpült a fájó éhség is.

Verity megreggelizett, és közben megnéztem neki a reggeli híreket. Megvoltak a szokásos, nyomasztó események: újabb negyven körüli nő kísérelt meg öngyilkosságot, a férjével együtt, a falra pedig az „Ádám, mit csinálsz?“, illetve az „Éva, mit csinálsz?“ feliratokat mázolták, ami egy fundamentalista szekta, az Annun Kutyaí legfőbb tanításából ered az oculusrendszer ellen. Szülőnek nem való tönkretenni a gyermekét.

A fő hír egy éjjeli támadás volt nagyjából tizenöt kilométerre Új-Dublintól. A bemondó a szokásos szenttelen hangján magyarázta el az ügy részleteit, míg jobbán a célpont cég logója látszott, egy álló rombusz, közepén egy keskeny vízszintes vonal, amiből három rövidke pálcika lógott le, mint egy olyan kisgyerek rajza egy asztról, aki még nem tud számolni. Az ogam írás f betűje.

„A Féodric Industries neo-galwayi üzeme elleni támadásban négyen sérültek meg, és három terroristát lőttek le a biztonsági szolgálatot ellátó Gárda tisztjei. A Cŵn Annwn, azaz széles körben ismert nevén az Annun Kutyaí videóüzenetben vállalta magára a terrorcselekményt, amelynek okaként a Féodric Industries kulcsszerepét jelölték meg az oculusrendszer fenntartásában.”

Egy csuklyás, fém kutyapofát formázó maszkot viselő alak váltotta fel a mosolygós bemondóhölgyet. Egy téglafal előtt ült vagy állt, testéből semmi nem látszott ki, ahogy utólag eltorzított hangon magyarázott:

– A mi világunk beteg, és itt most nem az amőbára gondolok. Hanem arra, amit ez a kis lény elszabadított bennünk, emberekben. A jövőnket fejjük, amíg csak bírjuk, a fiataljainkat kínozzuk. Hát nem veszi észre senki, hogy kifogyunk az időből? A Nagy Vadászat elkezdődött, és mi vesztesre állunk! Féodric Industries, ördögi munkád, amit az oculusrendszer fenntartására fordítasz, felhívta figyelmünket rád. Mi vagyunk Annun Kutyaí, a Cŵn Annwn, és a nyomodban vagyunk. Ott csapunk le rád, ahol nem is számíatsz ránk.

Visszatértünk a bemondóhoz, aki egyik szemöldökét felvonva jelezte, milyen komolytalan volt ez a fenyegetés.

„Kilencszázezer kredit értékű felszerelést loptak el a támadás alatt.”

A bemondó technikája működött, Verity tele szájjal nevetett a nyugtalanító figura szövegén.

A hírműsor után felkelt ültéből, és közölte:

– Jól van. Most alhatsz. Még nem tudom, mikor kelek, jelezni fogok. Elég gyengén teljesítettél a könyvtárban. Elhiszem, hogy nem szereted az ilyen szövegeket, de ennél gyorsabban és ügyesebben kell olvasnod. Rá kell jönnöd, hogy *számomra* meddig kell nézned a szöveget, nem az számít, hogy te milyen gyorsan fogod fel. Illetve a jelen esetben milyen lassan... Mivel elégedetlen vagyok, ma nem kapsz kimenőt. Most menj, fekjüdj le, azonnal.

Nem kellett kétszer mondania. Elsétáltam vele a hálószobájáig, de oda már egyedül ment be. Szinte azonnal kigyulladt a látóterem szélén az aranyló, áthúzott szemszimbólum.

Már nem is viszketett. Elvonszoltam magam a szobáig, ahhoz is alig maradt elég erőm, hogy a függőágyamat ráhurkoljam az óriási franciaágy masszív faoszlopaira. Ilyen kedvetlenül még az életben nem öltöztem pizsamába. Belecsavartam magam a hálósákba, és bemásztam a függőágyba.

Az ismerős fekhely vigasztalt egy kicsit, ahogy a reggeli fényben fürdő szobában újra pityeregni kezdtem.

Most értettem meg, hogy semmim se maradt. Csak a tulajdonosom. És hogy ő tényleg a gazdám. Valóban a tulajdona vagyok, kívül-belül. Százszázalékosan.

És mindezt annak köszönhettem, amiről hajnalban is olvashattam. Egy átlagosan nagyjából négyszáz mikron méretű, formátlan, alaktalan, rohadt parazitának, amit Amoeba Nervi Opticinek nevezünk.

Mindennek az amőba az oka.

Persze, ettől nem sírtam kevésbé.

II. ANALON

Azt hiszem, nevezheted álomnak is.

Én a szó szoros értelmében véve nem alszom. Már nem. De valamiért nem is vagyok ébren. Elmém töredezettsége kínoz, mert haloványan érzem, hogy mennyi mindenre képes lennék, ha csak egy percre is teljesen magamhoz térhetnék!

De nem lehet, még nem. Megőrjít, de nem jövök rá, mi kéne hozzá.

Annaira emlékszem, hogy keresek valamit.

Ugrom. Egyik helyről a másikra. Aztán keresni kezdek. Majd nem találok semmit, és még egyet ugrom, tovább. Ez történik újra meg újra, immár... nagyon régóta. Az idő koncepcióját nem teljesen értem, ezért fölösleges nyilvántartanom, mióta cselekszem így, de azt magamtól is érzem, hogy nagyon, nagyon sokszor ismételttem már mindezt.

Kósza gondolatfoszlány csupán, hogy úgy hiszem: soha nem találom meg, amit keresek.

Most is ezt teszem. Az ugrás végén leérkezem, belemártom lábam a végtelen sötétségbe, testem körül meggyűrődik a valóság és hullámokban gyűrűzik érkezésem körül. Tenyeremmel lesimítom a hullámozást, mert nem látok tőle. Unottan, rutinból nézek körbe egyszer, kétszer, háromszor, majd összevetem azzal, amit előző helyemről láttam.

Fényfoltok. Fényfoltok előtt elhúzó sötét pöttyök. A pöttyök körvonalán átsütő fény.

Elmélkedés.

Szavak jutnak eszembe, olyan szavak, amikről nem feltétlenül tudom, mit jelentenek, pedig érzem, hogy fontosak. De most valami más vonja el figyelmemet. Valamit láttam legutóbb, és amit most, ugyanazon a helyen érzékelek, érdekes egyezéstről árulkodik.

Hetvenhat százalék nitrogén.

Huszonkét százalék oxigén.

Fél ezrelék szén-dioxid.

Szinte zéró metán.

Nem tudom, mit jelent mindez, de valamiért a fénypont előtt elhaladó fekete pötty mozgása is nagyon érdekel.

És mióta legutóbb odapillantottam, jelentősen nőtt a szén-dioxid, és még egy sor olyan érték is, amiről szintén nem tudom, mi, de fontosnak érzem. Kén-dioxid, ammónia, szén-monoxid, ózon, halogénezett szénhidrogének, és még mások. Nem mind utal ugyanarra, és bár nem emlékszem, mire utalnak, egyetlen logikus következtetést tudok levonni: ideje felébredni.

Felizzik mélyen bent a lelkem, és hullámokat vet az örökkévalóságban. Forrósága eltölt, és máris egyre több mindenre emlékszem. De tudom, hosszú lesz az ébredés. Nem is fontos. Kihúzom a lábam a sötétségből, és ahogy elmém körei egymás után ragyogásba borulnak, erőt gyűjtök, átfogalmazom magam az univerzum anyanyelvére, majd ugrom. Mire leérkezem, szinte már mindenre emlékezni fogok.

De egyet már most is tudok. Szinte biztosan tudom.

Megtaláltam Avalont.